

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313211321
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8313211321.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: B. N., nar. X.X.XXXX, trvale bytom J. č. XX, právne zastúpený: JUDr. Zuzanou Petriganovou, advokátkou so sídlom Námestie slobody č. 2, Humenné, proti žalovanému: Okresný úrad Snina, Partizánska č. 1057, Snina, o náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 26 355,30 eura, o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 17C/306/2013-304 zo dňa 28.01.2019, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. a IV. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 26 355,30 eura titulom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a to z dôvodu, že dňa 22.10.2010 v podvečer, za pološera ho bez príčiny napadol zubor, ktorý do neho buchol rohami, poranil mu stehno na ľavej nohe a vyhodil ho do výšky, čím mu spôsobil vážne zdravotné zranenia s trvalými následkami. V zmysle opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011 za jeden bod je 14,89 eura. Dôsledku toho žalovaný spôsobil celkovú škodu vo výške 20 027,05 eura pozostávajúcu z náhrady za bolesť vo výške 7 370,55 eura (14,89 eura x 495 bodov) a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12 656,50 eura (14,89 eura x 850 bodov).

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„I. Zastavuje konanie v časti o zaplatenie 761,10 eur.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 20.686,10 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

IV. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 97ods. 1 písm. a), § 99 ods. 2, § 100 ods. 1, §100 ods. 2, § 100 ods. 3, § 101 ods. 1, § 101 ods. 2, § 101 ods. 3, § 102 ods.1, § 102 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. O ochrane prírody a krajiny v znení účinnom ku dňu 22.10.2010, § 444 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2 a 3, § 3 ods. 1,2, § 4 ods. 1,2, § 5 ods. 1, 2, 4, 5, § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. O náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

4. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa dňa 22.10.2010 nachádzal v bývalej obci Ruské v ochrannom pásme vodárenskej nádrže Starina. Podľa tvrdení žalobcu bol napadnutý zubrom. Svedkyňa Z. W., ktorá sa zdržiavala v mieste udalosti spolu so žalobcom potvrdila napadnutie zubrom ako aj skutočnosť, že videla zubra prechádzať cez cestu z miesta incidentu. Svedok W. O. uviedol, že v danej lokalite bolo nasadených 5 zubrov. Z týchto dôvodov mal súd za preukázané, že žalobca bol napadnutý zubrom a nebolo preukázané, aby úraz žalobcu vznikol iným spôsobom, ako tvrdil žalobca. Žalobcovi patrí odškodnenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške podľa lekárskeho posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, ktorý bol vypracovaný dňa 21.02.2012. Bolestné bolo ohodnotené počtom bodov 495 bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia počtom bodov 850 bodov. V zmysle opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 19/2011 je výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011 za 1 bod 15,38 eura. Na základe uvedeného preto žalobca má nárok voči žalovanému na bolestné vo výške 7 613,10 eura, predstavujúcu výpočet 495 bodov x 15,38 eura a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 13 073 eura podľa výpočtu 850 bodov x 15,38 eura. Kalendárny rok predchádzajúci roku v ktorom vznikol nárok na náhradu je rok 2011. Pretože lekársky posudok bol vypracovaný až v roku 2012, kedy možno predpokladať, že bol ustálený zdravotný stav žalobcu s poukazom na ust. § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2% za kalendárny rok predchádzajúci roku v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa tohto odseku. Žalobca síce znížil výšku bodu na 14,46 eura v roku 2009 a stalo sa tak na základe námietok žalovaného, ale stále si ešte uplatňoval žalobou sumu 25 594,20 eura. V rámci tejto sumy mu súd prvej inštancie priznal náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 20 688,10 eura. Žaloba bola zamietnutá v časti o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 50 % a to z dôvodu, že z odborného posudku o invalidite Sociálnej poisťovne zo dňa 31.05.2012 je zrejmé, že invalidita vznikla v dôsledku choroby a nie v dôsledku úrazu. Nebolo teda preukázané, aby žalobca bol uznaný invalidným v súvislosti s úrazom. Invalidita u žalobcu vznikla v dôsledku choroby. Skutočnosť či sa žalobca pohyboval mimo vyznačeného turistického chodníka v mieste, kde ho napadol zubor nebola v konaní preukázaná. Žalobca síce neohlásil udalosť v čas príslušnému orgánu v zmysle zákona č. 543/2002 Z.z., aby tento mohol prešetriť škodovú udalosť, avšak je potrebné poukázať na kritický stav žalobcu v čase napadnutia, jeho hospitalizáciu, bezprostredné operácie a prevoz do Východoslovenského ústavu srdcových chorôb a následne na kliniku cievnej chirurgie. Zákon č. 543/2002 Z.z., účinný v čase napadnutia ešte neupravoval zánik práva na náhradu škody ak vzniknutá škoda nebola oznámená v čas príslušnému orgánu (§100 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z.). Súd vychádzal z posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia predloženého žalobcom o správnosti, ktorého nemal dôvod pochybovať pokiaľ nebol preukázaný opak. Predbežné lekárske správy, o ktorých žalovaný tvrdí, že nesúvisia s prvotným zranením, nie sú rozhodujúce v predmetnej veci a súd vychádzal z posudku. Amputácia palca a časť ľavej dolnej končatiny neboli hodnotené v posudku a nebola za túto škodu na zdraví priznaná náhrada škody. Záverom po právnej stránke súd prvej inštancie uviedol, že podľa ust. §97 ods. 1 zákon č. 543/2002 Z.z., za škodu spôsobenú na území Slovenskej republiky zodpovedá štát, teda Slovenská republika. Podľa § 102 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. priznania škody na súde sa poškodený môže domáhať voči orgánu ochrany prírody, v ktorom územnom obvode došlo ku škode.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého výnimočne sa neprizná náhrada trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože by podľa súdu prvej inštancie nebolo spravodlivé od žalovaného požadovať, aby znášal trovy právneho zastúpenia žalobcu vzhľadom a samotný postup žalobcu v priebehu kontradiktórneho sporu.

6. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podal včas odvolanie žalovaný a to voči výroku II. rozsudku. Žalobca podal včas odvolanie a to voči výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne bez nároku strán na náhradu trov konania prípadne, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho výsledok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na absenciu dôkazov svedčiacich o tom, že sa udalosť stala tak, ako ju opisuje žalobca. V konaní aj naďalej chýba hlavný dôkaz svedčiaci o tom, že zranenie bolo spôsobené zubrom. Navyše sa objavili nové skutočnosti v samotnom konaní, ktoré vyvolali ďalšie pochybnosti. Poukázal na nesprávne zistený

skutkový stav nakoľko výška bodu predstavuje 14,89 eura a vzťahuje sa na rok 2010. Daný výpočet je teda nesprávny a teda aj celková výška náhrady, ktorú požadoval žalobca bola určená nesprávne. Nakoľko úraz vznikol v roku 2010, výška náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia sa mala určiť sumou 2% z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky, zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok teda za rok 2009, keďže nárok vznikol v roku 2010 a rok predchádzajúci je rok 2009 a nie rok 2011, ako uvádza žalobca v žalobe. Ako výšku bodového ohodnotenia uvádza žalobca pre rok 2011 (14,89 Eura) zatiaľ čo v pôvodnej žalobe na Ministerstvo životného prostredia SR uvádza žalobca sumu 15,38 eura. Podľa údajov zo Sociálnej poisťovne je však výška bodu pre rok 2009, ktorá mala byť pri výpočte súdom prvej inštancie použitá 14,46 eura. Z tohto dôvodu žalovaný nesúhlasí s vyčíslením vzniknutej škody a jej výška je podľa názoru žalovaného súdom prvej inštancie určená nesprávne. Medzi rozpory, ktoré neboli odstránené radil žalovaný aj to, že žalobca sa pohyboval v Národnom parku Poloniny, kde platí tretí stupeň ochrany. Na tomto území je okrem iného zakázaný aj vjazd a státie motorovým vozidlom, pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce ako aj táborenie, stanovanie a byvakovanie. Žalobca dňa 22.10.2010 vstúpil osobným motorovým vozidlom do Národného parku Poloniny, aby zotrval mimo vyhradených ciest na stanovanie a byvakovanie. V podvečer za pološera sa pohyboval mimo vyznačeného turistického chodníka za hranicami zastavaného územia obce. Žalobcom predložený preukaz na vjazd do ochranného pásma druhého stupňa nebol vydaný žalobcovi, ale Občianskemu združeniu súkromných vlastníkov nehnuteľností zastúpených R.. V. N.. Predloženie preukazu vo vzťahu k času udalosti bolo teda irelevantné, keďže tento preukaz bol vydaný Slovenským vodohospodárskym podnikom š.p. dňa 31.05.2016. Ak by žalobca dodržiaval svoje povinnosti, nedošlo by k vzniku úrazu a je teda sporná zodpovednosť štátu (Okresného úradu Snina) za spôsobenú škodu. Okresný úrad Snina žiadnym spôsobom nie je zodpovedný za úraz poškodeného. Najviac v tomto smere je potrebné spomenúť možné použitie alkoholu tak, ako to vyplýva z vyjadrenia ošetrojúceho lekára W.. M., ktorý vo svojej správe uviedol, že žalobca javil známky požitia alkoholu. Skutočnosť, či sa žalobca pohyboval mimo turistického chodníka a či tým porušil zákonnú povinnosť, nebola pred súdom preukázaná. Podľa názoru žalovaného bolo preukázané, že žalobca sa v čase udalosti nenachádzal na chodníku, ale tak ako vypovedala svedkyňa Z. W., ktorá stála na hranici pozemku a cesty, volala na žalobcu a ten sa jej ozval pri potoku. Skutočnosť že žalobca sa v čase udalosti nenachádzal na chodníku, preukázaná bola. Podľa názoru žalovaného žalobcom nebol predložený žiadny dôkaz o skutočnosti, že úraz žalobcu bol spôsobený zubom a neexistuje očitý svedok ani žiaden vecný dôkaz. Rovnako svedok W.. M. potvrdil, že otázka spôsobenia úrazu je znaleckého charakteru. K času úrazu a možnostiam pozorovania zubra žalovaný uviedol, že slnko dňa 22.10.2010 zapadalo o 17:52 hod. pričom je potrebné počítať s tým, že uvedený čas sa vzťahuje pre stred Slovenska a západ Slovenska a v bývalej obci L. bol ešte západ slnka o približne 20 min. skôr. Svedkyňa teda vzhľadom na svetelné pomery nemohla vidieť prechádzajúceho zubra, keďže posádka rýchlej zdravotnej pomoci obdržala pokyn od operačného strediska záchranej zdravotnej služby na výjazd dňa 22.10.2010 o 18:56 hod. Rovnako je nesprávna úvaha súdu o okamihu vzniku nároku, kedy súd berie ako okamih vzniku nároku čas vypracovania lekárskeho posudku. Podľa názoru žalovaného okamihom vzniku nároku je čas vzniku úrazu. Rovnako žalovaný nesúhlasí so stanoviskom súdu prvej inštancie ktorý nezohľadnil, že žalobca znížil výšku bodu na 14,46 eura z roku 2009 tak, ako to bolo namietané žalovanou stranou. Podľa názoru žalovaného celková suma odškodnenia teda mala byť súčtom súm 7 157,70 eura za bolesť a sumy vo výške 12 291 eur za sťaženie spoločenského uplatnenia. Celkovo priznaná suma mala predstavovať výšku 19 448,70 eura. Súd však určil výšku odškodnenia vo výške 20 686,10 eura čo značí, že súd použil hodnotu bodu z roku 2011 vo výške 15,38 eura a nie vo výške 14,46 eur ako namietal žalovaný, čo v konečnom dôsledku požadoval aj samotný žalobca.

8. Žalobca v odvolaní proti výroku IV. rozsudku v rámci odôvodnenia odvolania uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o trovách konania podľa uds. § 257 CSP, nakoľko neboli splnené podmienky hodné osobitného zreteľa v konaní. Citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.10.2018, sp. zn. I ÚS 168/2018 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.februára 2017, sp. zn. III ÚS 638/2016. Zaň žiadal, aby žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% a to tak za odvolacie ako aj prvostupňové konanie.

9. Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie, považuje za správny. Zároveň uviedol, že ním navrhované dôkazy boli predložené ihneď ako

sa začalo vo veci pojednávať, teda aj v rámci sudcovskej koncentrácie konania. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie, ako správny potvrdiť.

10. K odvolaniu žalobcu voči trovám konania sa žalovaný vo svojom stanovisku vyjadril tým spôsobom, že v tejto časti súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Podľa názoru žalovaného všetky výhrady k prejednávanej veci boli známe už z vyjadrenia k žalobe a teda žalobca mal možnosť svoju žalobu doplniť prípadne navrhnúť vykonanie dôkazov skôr. Žalovaný si neuplatnil náhradu trov konania, keďže išlo o výkon činnosti štátnej správy a s ohľadom na prejednanú vec ako aj na osobu žalobcu a jeho zdravotný stav, by bolo neetické nevyužiť ust. §257 CSP s čím sa žalovaný plne stotožňuje.

11. V rámci odvolacej repliky k odvolaniu, žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že na podanom odvolaní naďalej trvá. Rovnako trval aj na dôvode, že súdom stanovený termín na vyplatenie sumy, 3 dní od právoplatnosti rozsudku, je nerealizovateľný, pre zákonné dôvody a jednak pre organizačné postupy žalovaného. Vzhľadom na potrebu podania žiadosti o pridelenie finančných prostriedkov z okresného úradu a vykonanie základnej finančnej kontroly zodpovedným pracovníkom a prednostom okresného úradu. Taktiež na zaúčtovanie finančnej operácie na centre podpory a pokyn na vyplatenie sumy náhrady škody z účtu štátnej pokladnici a následné dávkové spracovanie platby. Uvedené sa týka aj požiadavky na uvedenie čísla účtu v rámci výrokovej časti súdneho rozhodnutia.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len "odvolací súd") príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, „CSP“) v zmysle zásad uvedených ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania žalobcu aj žalovaného preskúmal rozsudok v jeho napadnutých častiach ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolania žalobcu je dôvodné.

13. V rámci odvolania podaného žalovaným je možné zhrnúť, že tento uviedol šesť základných a podstatných odvolacích námietok.

14. Prvou odvolacou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že podľa jeho názoru v konaní nebol predložený dôkaz o skutočnosti, že zranenie ktoré bolo spôsobené žalobcovi, bolo spôsobené zubrom. V konaní nebol zo strany žalobcu navrhnutý žiaden očitý svedok a nebol ani súdu predložený dôkaz o tejto skutočnosti, ktorý by potvrdzoval toto skutkové tvrdenie žalobcu. Druhá námietka žalovaného spočívala v tom, že nepriama svedkyňa nemohla vidieť napadnutie zubrom žalobcu a ani samotného zubra na ceste z toho dôvodu, že západ slnka danej oblasti bol približne okolo 17:43 hod. pričom úraz sa stal až po šiestej hodine večer, teda po zotmení. Treťou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že výška bodu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia má byť vo veci stanovená za rok 2009 a nie za rok 2011. Teda štvrtou bola námietka zlého výpočtu odškodnenia, ktoré malo predstavovať 19 448,70 eura a nie 20 686,10 eura v priamom prepojení na stanovenie výšky bodu a samotný chybný výpočet zo strany súdu prvej inštancie. Piatou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že samotný žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný a nemá ním byť Okresný úrad Snina, ale Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky. Poslednou šiestou námietkou bola skutočnosť, že súd pri stanovení výšky náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia nezohľadnil pohyb samotného žalobcu mimo vyznačeného turistického chodníka za hranicami zastavaného územia obce. Žalobca sa pohyboval v Národnom parku Poloniny, kde je takýto pohyb mimo vyznačených chodníkov a miest určených na táborenie, stanovanie a bivakovanie zakázaný.

15. K prvej námietke s ktorou súvisí aj druhá odvolacia námietka, odvolací súd konštatuje, že má zato, že v konaní bolo dostatočne preukázané, že zranenie, ktoré bolo spôsobené žalobcovi bolo zranenie spôsobené zubrom. O tejto skutočnosti vypovedala svedkyňa a to Z. W., ktorá nevidela síce priamy útok zubra na žalobcu, avšak videla prechádzať zubra cez cestu z miesta, kde sa útok zubra na žalobcu odohral. Nebola síce očitým svedkom ale časovo bezprostredným svedkom incidentu. Táto skutočnosť v rámci voľného hodnotenia dôkazov odvolacím súdom predstavuje zásadný moment vyhodnotenia priebehu udalostí. Výpoveď tejto svedkyne vyznieva dôveryhodne aj vzhľadom na podrobnosť a obsiahlosť konkrétnych skutkových okolností samotného deja ktorého bola súčasťou. Čo sa týka vecného dôkazu, tu možno konštatovať, že W. M. uviedol, že samotný úraz vznikol pichnutím ostrého predmetu. Mohlo ísť o železnú tyč, ostrý predmet, ale pripustil aj možnosť, že tento úraz vznikol rohom

zubra. Možno teda uzavrieť, že tento listinný dôkaz možno vyhodnotiť ako dôkaz výrazne podporný k výpovedi svedka Z. W.. Druhá námietka spočívala na časom momente vzniku úrazu v kontexte viditeľnosti resp. tak zníženej viditeľnosti v čase vzniku úrazu, že svedkyňa nemohla byť schopná identifikovať zvieru ako zubra. Odvolací súd konštatuje, že samotná svedkyňa Z. W. uviedla, že presne nevie uviesť hodinu a minútu kedy k úrazu došlo. No čas identifikovala dostatočne určito, jasne a zrozumiteľne, ako čas „pred večerom okolo šiestej hodiny“. Teda sa jednalo o čas tesne pred šiestou alebo tesne po šiestej hodine. Nebolo teda v konaní potvrdené, žeby sa úraz stal značne po hodine šiestej tak ako uvádza odvolaní žalovaný a nebolo možné toto jeho tvrdenie aj pomerovať s časom, keď k západu slnka dochádzalo okolo 17 hod. 43 min.. Súd vychádzal z údajov o čase tak ako opísala svedkyňa Z. W.. M. pri samotnom západe slnka je síce znížená avšak nepredstavuje „tmu“. Pre zníženú viditeľnosť súvisiacu so znižovaním slnečného žiarenia sa používa označenie „temrava“, ktoré môžeme rozdeliť na „šero“ a „tmu“. Znižovanie viditeľnosti začína „pološerom/šerom“ ako prechodom medzi svetlom a tmou, prechádza do „prítmia“, následne do „polotmy“, a končí „tmou“ ktorú definujeme ako husté temno s absenciou svetla. Vzhľadom na svedkyňou opisovaný čas incidentu panovalo pološero alebo šero. Zároveň je všeobecne známou skutočnosťou, že samotný západ slnka a panujúce „pološero/šero“ ešte neznamená zníženú viditeľnosť do takej miery, aby nebolo možné identifikovať veľké predmety (zvíra zubor) do určitej vzdialenosti. Z tohto dôvodu odvolací súd považuje prvé dve námietky vznesené žalovaným v odvolaní za nedôvodné a má za ustálené, že napadnutie zubrom žalobcu bolo v konaní dostatočne preukázané.

16. Čo sa týka tretej aj štvrtej námietky ohľadne výšky a hodnoty bodu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, či táto mala byť počítaná za rok 2009 resp. za rok 2011, tak ako to uvádza súd vo svojom prvoinštančnom rozhodnutí, tu je možné konštatovať nesprávny právny záver súdu prvej inštancie v bode č. 43 rozsudku. Súd prvej inštancie nerešpektoval vyjadrenie samotného žalobcu, keď tento v rámci svojich vyjadrení znížil hodnotu a výšku bodu na 14,46 eura a to k roku 2009, čím reagoval na samotné námietky žalovaného v priebehu kontradiktórneho sporu. Uvedené sa týka aj zlého výpočtu a celkového odškodnenia (podľa tvrdenia žalovaného v odvolaní je správna suma 19 448,70 eura, podľa súdom priznanej výšky je správna suma 20 686,10 eura). Možno konštatovať, že rozsudok súdu prvej inštancie v bodoch 41, 42 a 43 je nepreskúmateľný, nejasný, nezrozumiteľný a vykazuje znaky arbitrárnosti. Z vyššie uvedených dôvodov obe tieto námietky žalovaného odvolací súd považuje za dôvodné.

17. Pokiaľ ide o piatu námietku žalovaného v rámci podaného odvolania a to, pasívnu vecnu legitímáciu žalovaného, túto súd považuje za nedôvodnú. Orgánom ochrany prírody a krajiny v zmysle zákona č. 180/2013 Z.z. je v priamej súvislosti s ust. § 68 zákona č. 543/2002 Z.z, konkrétny orgán štátnej správy, ktorým je okresný úrad. Z tohto dôvodu je námietka pasívnej vecnej legitímácie vyslovená žalovaným nedôvodná.

18. Posledná námietka spočívala v nezohľadnení skutočnosti o pohybe žalobcu v rámci jeho podielu na vzniknutej škode, ktorú mu je žalovaný povinný uhradiť. Teda pohybu žalobcu v mimo vyznačeného turistického chodníka za hranicami zastavaného územia obce v rámci Národného parku Poloniny. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočne podrobné dokazovanie a nedostatočne zistil skutkový stav. Svedkovia vypočutí súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 31.01.2018 vypovedali ohľadne miesta pohybu samotného žalobcu, ako aj miesta samotného incidentu resp. škodovej udalosti, ako aj miesta kde sa samotný žalobca po škodovej udalosti nachádzal rozdielne. U svedkyne Márie Palaščákovej súd vôbec nezistil skutkový stav ohľadom pohybu samotného žalobcu a miesta, kde sa nachádzal, keď svedkyňa iba uviedla „a potom som ho tam videla ako leží, ako mŕtvolu a mal roztrhanú ľavú nohu hore na stehne“. Rovnako čo sa týka vypočutia svedka W. O. tento opisuje, že prišiel na miesto, kde predpokladal, že žalobca má svoj prístrešok a ponáhľali sa na miesto „tam kde bol na zemi samotný žalobca“. Opäť nebolo počas výsluchu svedka zistené, kde vlastne sa žalobca v čase incidentu a svedok nachádzali. Rovnako svedkyňa Z. W. vypovedá o mieste pohybu a nachádzania sa žalobcu, že „žalobca sa jej ozval tam kde je voda resp. potok a tam ho aj počula“. Opäť nie je zrejmé o aké miesto v porovnaní s výpoveďami ostatných svedkov sa jedná. Súd prvej inštancie teda nedôsledne zistil skutkový stav ohľadom pohybu samotného žalobcu resp. nezistil, či sa incident stal mimo vyznačeného turistického chodníka, za hranicami zastavaného územia obce v rámci Národného parku Poloniny, alebo nie. Z tohto dôvodu nie je možné vôbec vyhodnotiť prípadný podiel viny žalobcu na samotnej vzniknutej škode a jej rozsahu.

19. Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. §389 ods.1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

20. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie riadne vykonať dokazovanie ohľadne miesta, kde k škodovej udalosti došlo a pohybu žalobcu a túto skutočnosť aj zohľadniť pri jeho možnej spoluúčasti na vzniknutej škode. Rovnako je súd povinný zaoberať sa samotnou výškou bodu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a to v priamej súvislosti aj k vyjadreniu samotného žalobcu, ktorý čo sa týka výšky bodu pre jej určenie stanovil výšku pre rok 2009 a nie pre rok 2011. Zároveň súd vo výroku a v odôvodnení uvedie výpočet odškodnenia a to čiastkový pre bolestne a čiastkový pre sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj celkový výpočet odškodnenia tak, aby bol matematicky jasný zrozumiteľný a odkontrolovateľný.

21. Vzhľadom na zrušenie rozsudku vo vyhovujúcom výroku (II.) bolo potrebné zrušiť aj súvisiaci výrok IV o TK. Z dôvodu, že sa jedná o náhradu trov konania, ktorá závisí od výpočtu výšky samotnej sumy istiny.

22. Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, treba vychádzať z toho, že Civilný sporový poriadok nemá obdobné ustanovenie ako bolo ust. § 142 ods. 3 O. s. p. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) je potrebné uplatniť aj na konania, ktorých výška závisela od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Nemožno totiž žalobcu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu na základe úvahy súdu či znaleckého posudku. Riešením bude, že žalobca má právo plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej, nie zo žalovanej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspechu vo veci, keďže ten sa skúmal, čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (Veľký komentár Števček a spol., Nakladateľství C. H.Beck).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. §396 ods. 3 spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a je povinný dôsledne rešpektovať inštruktívnu časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).